

DUSTY

Zrádná stopa

Jan Andersen

 PRESS

Dusty Zrádná stopa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen
Dusty: Zrádná stopa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Zrádná stopa

*T*oho chlapce ani dívku neznal, i když bylo možné, že je už někde viděl. V lese a na staré plovárně se často zdržovala mládež, která na sebe neustále pokřikovala, hrála kopanou s prázdnými plechovkami od Coca-Coly a tropila všelijaké neplechty.

Jednou se stalo, že mu hodili klacek, aby ho přinesl. Tuhle hru má rád. Ale ti výrostci ho napálili. Poté, co jim klacek třikrát nebo čtyřikrát přinesl, mu hodili jiný. Byl posetý ostrými trny, které mu poškrábaly celý čumák. S kňučením si olizoval z čumáku krev, zatímco se mu ti výrostci smáli.

Radši si tedy dával pozor. Tihle dva ale vypadali docela přátelsky. Dokonce se ani nesnažili ho přilákat k sobě klackem nebo šiškou z borovice. Jen na něj mluvili. Dívka měla na hlavě kapuci, přesně jako Alex, Pavlova kamarádka. Klekla si a natáhla k němu dlaň, aby ji mohl očichat.

Mohl by se vsadit, že před chvílí jedla croissant. Croissanty má taky moc rád! I přesto, že mu Pavel vysvětlil, že nejsou pro psy vůbec dobré.

„Nejsou dobré,“ povídal Pavel, „protože jsou moc sladké! Onemocněl bys, a kromě toho by ti vypadaly zuby.“

Když mají ale o víkendu croissanty k snídani, Šarlotka mu občas potají kousíček podstrčí. Zatím mu nevypadl ani jeden zub, takže se Pavel možná mylí. Nebo chce mít všechny croissanty pro sebe, protože je má taky rád. Pavel se ostatně občas chová zvláštně. Například ho nikdy nechce vzít s sebou do vany. Je to k vzteku. Vyšplouchat všechnu vodu z vany na podlahu by mohla být legrace. Celou dobu, co se Pavel koupe, sedí s hlavou nakloněnou na stranu před vanou a upřeně na něj hledí, ale Pavel je neoblomný.

„Ty jsi ale krásný pes,“ řekla ta dívka s kapucí a s prsty vonícími po croissantech a natáhla k němu i druhou dlaň. „Máš rád croissanty? Počkej, něco pro tebe tady v tom pytlíku mám...“

Vytáhla pomačkaný papírový pytlík, otevřela ho a strčila mu ho před čumák.

Na dně byla ještě celá půlka croissantu! Bude si ji ale muset z pytlíku vylovit sám, to je jasné. Když strčí dovnitř celý čumák, určitě na něj dosáhne. Na malou chvíli kolem sebe neviděl nic jiného než šustící papír.

*Zcela jasně ale slyšel, jak dívka vykřikla: „Ted'! Dělej!“
Cítil, jak ho něco zatahalo za chlupy na zádech. Okamžitě vystrčil hlavu z pytlíku, i když ještě croissant nestačil popadnout.*

„Neboj se, nic ti neuděláme,“ řekla dívka a chtěla ho pohladit. Něco tu ale nehrálo. Odvrátil hlavu, odhalil pyšky a varovně zavrčel.

„Všechno je v pořádku,“ řekla dívka znovu. „Už je po všem. Máme, co jsme chtěli. Pojd' sem. Dám ti croissant. Podívej, je celý tvůj. Za to, že jsi byl tak hodný.“ Vytáhla půlku croissantu z pytlíku a podala mu ji.

„Vezmi si ho. Hodný pejsek, moc hodný...“

„Člověče, to trvá,“ prohlásil výrostek, který stál vedle ní. Byl vyšší a na hlavě měl červenou čepici s kšiltem. V ruce držel cosi lesklého.

Nůžky!

„Už toho čokla pusť. Padáme. Ten chomáč chlupů, co jsem mu odstříhl, bude stačit. Víc nepotřebujem.“

„Tak jo,“ odpověděla dívka a postavila se. Croissant i prázdný pytlík nechala jen tak ležet na zemi.

„Prima,“ prohlásil kluk s červenou čepicí. „Ten bude čumět, až dostane náš dopis.“

Pak zmizeli, aniž by se jedinkrát otočili. Jako kdyby měli zničehonic hrozně naspěch.

1. kapitola

„Ještě stále to nacvičujete?“ zeptala se Alex. „Ty a Dusty?“

„Jasně,“ přikývl Pavel. „A už mu to jde fakt dobře. Běží skoro přesně k tomu místu, které jsem mu ukázal, a čeká. Včera jsem přišel dřív a potají ho pozoroval. Nej dřív se vyčůral u odpadkového koše, pak si lehl nahoru vedle lavičky a s nastraženými ušima čekal, až se objevím na cestě. Dokonce se ani nepustil za zajícem, který zrovna běžel přes louku. Je fakt chytrý!“

Pavel mluvil o Dustym pokaždé s obrovským nadšením. Alex byla Pavlova nejlepší kamarádka, a tak už to všechno slyšela tolikrát!

„Jasně,“ odpověděla. „A uvidíme se dnes odpoledne?“

Pavel přikývl. „O půl čtvrté? Budeme mít dost času, abychom se spolu podívali na ten úkol z matiky, co máme na zítra. Nechápu z toho vůbec nic.“

Alex se rozesmála. „Ty jsi ale přece dnes ve škole vůbec nedával pozor, Pavle! Celou dobu jsi jen zíral do prázdna, jako kdybys o něčem přemýšlel...“

Znělo to trochu jako otázka a Pavlovi bylo jasné, že mu Alex nedá pokoj, dokud nedostane odpověď.

„Chtěl jsem ti to říct až dnes odpoledne. Musím se ti s něčím svěřit, ale je to trochu složité a teď na to není čas, protože musím za Dustym, aby neměl strach. Ví docela přesně, kdy mám přijít, jako kdyby měl hodinky.“

„Tak dobře, uvidíme se odpoledne. Ale nejdřív chci slyšet tu tvoji historku, jinak můžeš na matiku zapomenout!“

„Člověče, Alex, ty mě štveš!“ rozčílil se Pavel, ale Alex jen pokrčila rameny.

„Platí?“ zeptala se.

„Jasně, že platí, když jinak nedáš.“

Alex se zašklebila jako vždycky, když se jí podařilo prosadit svou. Což vlastně bylo vždycky. Pavlovi to však nevadilo. Byla to jeho nejlepší kamarádka a Pavel dobře věděl, že pro něj udělá vše, o co ji požádá. A on pro ni také!

Ještě jednou jí zamával a odběhl. Zase se s Alex zapovídal příliš dlouho. Jako vždycky, když jim skončila škola. Teď si ale musel pospíšet, aby se Dusty nezačal

nudit. Kdyby si myslel, že se něco přihodilo, vydal by se ho hledat, a to Pavel nechtěl.

Dusty byl hlídací pes, border kolie, a tak to k němu jaksi patřilo. Tihle psi sice většinou dělají, co se jim řekne, ale čas od času se rozhodnou jednat na vlastní pěst. Hlavně když poznají, že se blíží nějaké nebezpečí. Sedlák takovému psovi třeba řekne: „Dávej pozor, ať ovce zůstanou na pastvě!“ Louka ale najednou začne hořet, a tak se border kolie rozhodne, že by bylo lepší zahnat ovce hezky do bezpečí.

Pavel sice Dustymu přikázal, aby na něj čekal doma, dokud se nevrátí ze školy, ale pokud by se neobjevil, vydal by se ho Dusty hledat. O tom nemohlo být pochyb!

Tatínek Pavlovi vyprávěl, že Dusty vždycky ve stejnou dobu zneklidní. A zrovna ve chvíli, kdy končila poslední hodina ve škole! A tak Pavla napadlo, že by na něj Dusty mohl každý den po vyučování čekat na kraji lesa.

Pavlův tatínek teď pracoval doma, a tak se domluvili, že Dustyho vždycky chvíli před koncem vyučování vypustí ven. Pavel pak Dustyho naučil běžet až k lavičce na kraji lesa a přikázal mu, aby tam na něj čekal. Jeli-kož tam nevedla žádná silnice, nemohlo se Dustymu nic zlého stát. A většina lidí, co tam chodila na procházku, Dustyho znala a dobře věděla, komu patří.

Pavel spatřil toho chlapce s dívkou ve chvíli, kdy se u italské restaurace chystal zabočit za roh, aby se vydal cestou vedoucí nahoru k lesu. I když byli ještě daleko, okamžitě je poznal. Nejen podle kapuce a čepice s kšiletem, ale také podle způsobu chůze. Jako kdyby jim patřila celá ulice, pomyslel si Pavel. Nebo rovnou celý svět!

Zatím si ho nevšimli. A bude lepší, když to tak zůstane!

K restauraci patřila zahrádka s kurníkem. Pavel rychle přelezl plot, přitiskl se k zadní části kurníku tak těsně, jak jen mohl, a čekal, až ti dva zmizí.

Znal je moc dobře. Nedávno se přistěhovali a chodili do stejné školy jako on. Všichni jim říkali jen „dvojčata“, protože všude chodili pořád jenom spolu. Chodili také do stejné třídy. Pavel a jeho kamarádi s nimi vlastně neměli nic společného, protože dvojčata byla o dva roky výš než oni. Zatím nechávali Pavla a jeho kamarády docela v klidu. Tedy až na několik hloupých nadávek, jako třeba: „Vypadněte, smrdí tu vaše plínky!“ nebo „Zapomněl sis dnes dudlík, nebo vždycky vypadáš tak praštěně?“ Bylo to sice hnusné, ale zase ne tolik. I když i to dokázalo jít člověku pěkně na nervy.

Od včerejška ale Pavel lítoval, že sourozence vůbec kdy potkal. Právě o tom chtěl odpoledne mluvit s Alex.

Doufal, že mu Alex poradí, co má dělat. On sám si s tím totiž vůbec nevěděl rady. Dnes ve škole nedokázal přemýšlet o ničem jiném. A zrovna tak včera večer. Dokonce se mu o tom i zdálo!

Ted' už musela být dvojčata přibližně v místech, kde se nacházel volný výběh pro slepice. Pavel slyšel, jak slepice rozčileně kdákají a plácají křídly, jako kdyby chtěly odletět pryč. I kohout kokrhal jako pominutý. Pak něco udeřilo do zdi kurníku. A znovu.

Dvojčata házela po slepicích kamení!

Pavel se neodvažoval ani dýchat. Zaslechl, jak se smějí. Krákali a křičeli: „Kykyryký!“ a pak s novým výbuchem smíchu zmizeli.

Ještě chvíli čekal a pak opatrně opustil svůj úkryt. Rozběhl se cestou nahoru směrem k lesu. Musí za Dustym! Snad ho ti dva tam nahoře nepotkali...

*M*ěl radost, že Pavla vidí, a tak mu na pozdrav olízl tvář.

Pavel ho nejdřív se smíchem odstrčil, pak si ale klekl, zadíval se mu upřeně do očí a zeptal se: „Všechno v pořádku, kamaráde?“ Jako kdyby tušil, že se něco stalo. Ta věc s chlapcem, dívkou a pytlíkem od croissantů.

Sám však nevěděl, co to všechno mělo znamenat a Pavlovi to stejně povědět nemohl. Kdyby uměl mluvit, bylo by všechno snazší! Jenže mluvit neuměl.

Zaštěkal tedy a popoběhl zpátky k lavičce, aby přinesl papírový pytlík. Položil ho Pavlovi k nohám.

„Copaaak?“ protáhl Pavel. „Našel jsi papírový pytlík? A něco tam dokonce je! Půlka croissantu! Jasně, ty chceš vědět, jestli si ho můžeš sníst? Ne, Dusty, nemůžeš. Croissanty nejsou pro psy dobré. Jsou moc sladké, rozumíš? Ale je dobře, že jsi mi ho nejdřív ukázal. Jsi moc chytrý pes a dostaneš odměnu.“

Pavel sáhl do kapsy a vytáhl rozlámaný pamlsek.

Dusty byl bezradný. Pavel ho nepochopil!

Psí pamlsek nevoněl zdaleka tak hezky jako croissant, ale pustil se do něj, aby Pavla nezklamal. Pak se s ním vydal zpátky domů, běžel vedle něj a vrtěl ocasem.

Cestou mu ale neušlo, že s Pavlem něco není v pořádku. Pořád se zastavoval a zíral před sebe. Dokonce si i něco sám pro sebe povídal, jako ta stará paní, co bydlí ve vedlejší domě. Až nebude dávat pozor, tak si toho jejího tlustého kocoura ještě podá.

Každopádně i paní Košťátková si často povídala sama se sebou. Jenže u ní na to byl zvyklý, zatímco u Pavla ne.

Strčil do něj čumákem, ale Pavel jen poznamenal: „Promluví si s Leonem. Musí mi říct, kdo ho přivázel k tomu stromu a z koho má takový strach, že nechce nikoho jmenovat.“

To, co tady Pavel povídal, nedávalo žádný smysl. Kdo vůbec ten Leon je? On sám žádného nezná.

Samozřejmě, že věděl, že lidé čas od času říkají věci, kterým nejde rozumět, ale to, co tady Pavel povídal, nemělo hlavu ani patu. Rozhodl se, že bude dávat pozor, aby Pavel zase neonemocněl. Jednou ležel v posteli s hořečkou a mluvil zrovna takové nesmysly.